

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννιάκονα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μᾶης, ἐνδεκάτη,
θὰ μᾶς φέξῃ κᾶτι.

Χίλια διακόσια πενήντα κι' ὀκτώ,
βλέπω' στὴ Λόντρα μὲ στόμ' ἀνοιχτό.

**Ὁ Διάδοχός μας τώρα
'στὴν ξεσκλαδωμένη χώρα.**

Βγαίνουν παπάδες λαμπεροί,
βγαίνουν καὶ γέροι λιγεροί,
κόκκιν' αὐγὰ τοῦ πᾶνε
καὶ πασχαλιᾶς σκορπᾶνε.

Ἐμπρὸς' στὸ διάβα τὸ τρανὸ
δὲν εἶναι κάμπος καὶ βουνό,
ποῦ λάμψι δὲν ἀφίνει.

Καὶ μὲ πολύχρωμα πυρὰ
φλέγοντ' ἐκεῖνα τὰ νερά,
ποῦ πνιξαν τὴν Φροσύνη.

Αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ
δὲν θὰ τὸ σκάψουν δοῦλοι,
μὴ λιβεντιὰ καμαρωτὴ
τοῦ στέλλει καὶ τὸ Σοῦλι.

Χορεύουνε τοιγύρω του χιονάτα παλληκάρια,
χορεύουν κι' ἡλιογέννηταις κι' ἀτίμηταις παρθέναις,
τώρα δὲν σέρνουν τὸν χορὸ μόνο μὲ τὰ ποδάρια,
τώρα χορεύουν ἢ καρδιαῖς, ποῦ' ζοῦσαν πεθαμμέναις.

Βλέπουν πῶς τώρα καὶ γι' αὐταῖς χορὸς χαρᾶς ἀνοίγει,
καὶ ξέρουν πῶς θὰ κοιμηθοῦν
καὶ ξέρουν πῶς θὰ σηκωθοῦν
χωρὶς βραχνᾶς δεσποτισμοῦ σὰν πρῶτα νὰ τῆς πνίγῃ.

Ὁ δόλιος σκλάβος' ἔεχασε νὰ κλαίῃ, νὰ στενάξῃ,
κι' ἀκούει Βασιλόπουλο κοντὰ του νὰ φωνάξῃ
πῶς δὲν θὰ τὸν μαραίνουν πιά φαρμακωμένα χνῶτα
καὶ δὲν θὰ πέσῃ σὲ δεσμὰ βαρύτερ' ἀπὸ πρῶτα.

Περνᾷ τὸ Βασιλόπουλο... τὸ πέρασμά του Σχόλη
καὶ Πασχαλιᾶς ξεφάντωμα, ποῦ τοῦ φωνάζουν ὅλοι:
ἀνδρίζου κι' ἐγκαρδίωσε καὶ πρόβαιν' ἐκεῖ πέρα,
ὅπου τὸν δρόμο σ' ἀνοιξαν ἢ νίκαις τοῦ Πατέρα.

Ἄφιξις Ἀγγλων ἐπιφανῶν
σ' αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

Α'.

Π. — Τὸν Ἀσκούϊθ τὸν εἶδες σ' αὐτὴ τὴ φασαρία;
Φ. — Ἦλθε θαρρῶ κι' ὁ Τσῶρτσιλλ μαζί με τὴν κυρία.
Πλὴν μετ' αὐτῶν κι' ὁ Λόρδος ὁ Ναύαρχος παρέστη...
Π. — Μὰ τί τοὺς ἦλθε νῆλθουν μέσα σ' αὐτὴ τὴ ξέστη;

Φ. — Ἀγαπητὲ κασίδη,
μὲ τοῦτο τὸ ταξίδι
μ' ἔκαναν ν' ἀπορήσω.

Μὲ τούτους ἦλθαν κι' ἄλλοι,
ἐπίσημοι, μεγάλοι,
χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσω.

Π. — Τί τρέχει, Φασουλῆ;
Φ. — Ἐλέγανε πολλοὶ
πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
ν' ἀλλάξουν τὸν αἴρα.

Κι' ἄλλοι, χοντροκεφάλα,
διέδιδαν πολλὰ
σπουδαῖα καὶ μεγάλα,
φρόνιμα καὶ τρελλά.

Κι' ἐγὼ φρουρῶν ἀγρύπνως τὰς θήκας τῶν πατέρων
ἀστράπτω καὶ κροτῶ,
κι' ἐμφρόνως χαιρετῶ
ἄφιξιν αἰφνηδῖαν ἀνδρῶν φιλελευθέρων.

Ἄνδρας τῆς Ἀλβιόνας
ἐξόχους μεγαλύνω,
καὶ πρὸ τοῦ Παρθενῶνος
μ' αὐτοὺς τὸ γόνυ κλίνω.

Τοὺς ἐπισήμους ξένους
δέχομαι στὰς Ἀθήνας,
κι' ἀνεγερθέντος γένους
ξεχνῶ φρικτὰς ὁδύνας.

Καλῶς σ' τοὺς καὶ καλῶς σ' τοὺς
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς λῴστους,
τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους κρατίστου Βασιλείου,
ποῦ τώρα παρ' ἐλπίδα
μᾶς ἦλθαν σ' τὴν κοιτίδα
τοῦ φλέγοντος ἡλίου.

Σ' ἐλέη δὲν ἐλπίζω...
χωρὶς ἐπαίτου τόνον,
χωρὶς κανὲν συμφέρον.

Περιχαρὴς σαλπίζω
τὴν ἄφιξιν καὶ μόνον
ἀνδρῶν φιλελευθέρων.

Καλῶς σ' τοὺς καὶ καλῶς σ' τοὺς...
τοὺς βλέπομεν εὐρῶστους
μέσα σ' τὸν Παρθενῶνα
μὲ τὴν ἀλκὴν ἐφήβων,
ἀν καὶ σ' τὴν Ἀλβιόνα
σπανίως βλέπουν Φοῖβον.

Καλῶς σ' τοὺς μὲς σ' τοὺς σάλους
τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
ποῦ πάντα τοὺς τιμῶ
καὶ τοὺς ἐπευφημῶ.

Κυττάξετε τὴν χάριν,
οἰκοδομὰς καὶ τοίχους
κλεινῶν ἱοστεφάνων.

Κι' ἀκούσετε τὸν Ἄρην
ἡχοῦντα μὲ τοὺς ἦχους
σαλπύγων καὶ τυμπάνων.

Εἰς δρᾶσιν μᾶς καλεῖ
ταμποῦρλο καὶ τρουμπέτα...
τὸ Μάνλιχερ λαλεῖ
κι' ἀστράφτει μπαγιονέτα.

Σ' ἐκείνην στηριγμένος
μ' ὄλον τὸ νέον γένος
κυτῶ τοὺς ἀνιέρους.

Καὶ μὲ πολλοὺς καὶ μόνους
ἔμνω τῆς Ἀλβιόνας
ἄνδρας φιλελευθέρους.

Μὲ φαντασίαις τρέλλαις
σὰν πρῶτα παπαρδέλαις
δὲν κόβω καὶ δὲν ράβω.

Μὰ μὲ κλαδὶ κοτίνου
καὶ ξίφος Κωνσταντίνου
δεσμοὺς αἰώνων θραύω.

Δὲν βλέπω πῶς ποικίλους
σὰν κι' ἄλλοτε δακτύλους.
Δακτύλα πῶς δὲν βλέπω, μωρὲ σαχλομουρμούρη,
τῶν περασμένων χρόνων,
μὰ βλέπω μὴ πεντάλφα ν' ἀπλώνεται σ' τὴ μούρη
φρατέλων φαμφαρόνων.

Καὶ γὰρ τοὺς Ἀγγλους ἔλεγαν ἢ σαχλο-Λεονώραις;
περὶ νὰ ταξιδεύουνε καὶ τοῦτοι τέτοιαις ὥραις;
περὶ νὰ βγοῦνε σ' τοὺς Κορφοὺς; περὶ καὶ σ' τὸν Αὐ-
[λῶνα,
καὶ σ' τὰς Ἀθήνας ἔπειτα νὰ δοῦν τὸν Παρθενῶνα;
περὶ νὰ πᾶν σ' τὴν Τύρινθα; περὶ καὶ σ' τὰς Μυκήνας;
ποῖος σκοπὸς νὰ κρύπτεται σ' τὰς ἐκδρομὰς ἐκείνας;

Κατέπληξε τὸ γεγονός μακαρονάδες φίλους,
τοὺς μῆκαν ψύλλοι μὲς σ' αὐτὰ,
καὶ μὲ περίφοβη ματιὰ
Τοιπλῆς Συννενοήσεως ἐκύτταξαν δακτύλους.
Κι' ἡ περιήγησις αὐτὴ τῶν Ἀγγλων, μπεχλιβάνη,
ὥς εἶδος αἰφνηδιασμός σ' τοὺς Ἰταλοὺς ἐφάνη.

Β'.

Π. — Τὸν Τσῶρτσιλλ καὶ τὸν Ἀσκούϊθ κι' ἐγώ, βρε
[Φασουλῆ,
τοὺς εἶδα σ' τὴν Ἀκρόπολι, κι' ἐχάρηκα πολὺ.
Καὶ τέτοια φώναξα σ' αὐτοὺς
τοὺς ἄνδρας τοὺς περικλυτούς:

Ἄνδρες κλεινοί, περιφανεῖς,
ἔμπρὸς σὲ βωμοὺς ἀληθινῆς
Ἐλευθερίας σταθῆτε
κι' ἐδῶ προσευχηθῆτε.

Ἐδῶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς κόρης, τῆς Παλλάδος,
ποῦ δόρυ τὴν κοσμεῖ χρυσοῦν καὶ τῆς ἐλαίας κλάδος.
Ἀρχαῖον σύμβολον κι' αὐτὴ
κλυδάνων καὶ γαλήνης,
Θεὰ πολέμου λατρευτὴ
καὶ ποθητῆς εἰρήνης.

Θέλει βωμὸν αἰώνιον
ἢ ζεῖδωρος Ἐλαία τῆς,
ἀλλὰ καὶ τὸ Γοργόνειον
κι' ἡ Περικεφαλαία τῆς.

Ἐκεῖνη στέφει πάντοτε προμάχους τῆς Πατρίδος,
τοὺς λίπτοντας ἡρωϊκῶς ἐπάνω τῆς ἀσπίδος,
ἀλλὰ κι' ἐργάτας ἀγαθοὺς
εὐημερίας ἀληθοῦς.

Ὁ πόλεμός της ἱερός,
Ἐλευθερίας κραυγὴ,
προμάχων λυτρωτῶν χορὸς
καὶ σκλάβων χαρραυγὴ.

Εὐφραίνεται μ' Ἐλευθερίας τουφέκι καὶ κανόνι,
εὐφραίνεται καὶ μὲ χοροὺς Εἰρήνης καὶ θαλίας,
αὐτὴ τὸ φιλελεύθερον τὸ πνεῦμα στεφανώνει
καὶ φέρει τοὺς μοχθήσαντας εἰς γῆν ἐπαγγελίας.

Ἐδῶ πετᾷ ψυχὴ καὶ νοῦς
ἀνδρῶν φιλελευθέρων,
σ' τὴν χάριν τῆς Διογενοῦς
διπλὴν λατρείαν φέρων.

Ἐδῶ σὲ τοῦτον τὸν βωμὸν
μᾶς διπλῆς λατρείας
σκιρτᾷ καθένας πολεμῶν
ὑπὲρ Ἐλευθερίας.

Ἐδῶ καὶ σεῖς τῆς Ἀθηνᾶς
τὸ κράτος προσκυνεῖτε,
κι' ἔδῶ σὲ σφαίρας φωτεινὰς
ποτὲ μὴ λησμονῆτε
πῶς κι' οἱ μικροὶ καμμιὰ φορὰ σηκώνουνε κεφάλι
καὶ γίνονται μεγάλοι.

Τοῦτο νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε
σεῖς, ποῦ κράτη κυβερνᾶτε
ρωμαλέα καὶ μεγάλα,
καὶ σκεφθῆτε σοβαρὰ
πῶς ὑπάρχουν μέσα σ' ἄλλα
καὶ μυρμήκια μὲ φτερά.

Ἐλευθερίας νόμος,
ποῦ δὲν τὸν θίγει μῶμος
καὶ φαμπαρόνων χλεύη.

Ναὸς βουλῶν ἀρρήτων,
κι' ἔδῶ τῶν Ἐθνοτήτων
τὸ δόγμα βασιλεύει.

Κι' αὐτοί, ποῦ τὸ πατοῦν
καὶ ξένην γῆν ζητοῦν,
τρῶνε μὲ τὸ κοντάρι
τῆς Ἀθηνᾶς στηλιάρι.

Τέτοια ποῦ λὲς τοὺς εἶπα,
ξυλένιε παρλαπίπα,
κι' ἐκεῖνοι γελαστοὶ
γιὰς μοῦπαν Ἀγγλιστί.

Καὶ τώρα σύρτε σ' τὸ καλό,
ἄνδρες ἀνδρῶν ὠραῖοι...
τὰ σέβη μου, παρακαλῶ,
σ' τὸν Ἐδουαρδ τὸν Γκρέϋ.

Φωνάξετε καὶ πρὸς αὐτὸν
πῶς καθ' ἐλπίς τῶν νικητῶν
δὲν θ' ἀπομείνῃ φρούδη.

Καὶ πέστε του μ' ἄλλα πολλὰ
νὰ τᾶχῃ πάντοτε καλὰ
μαζὶ μὲ τὸν Σκουλούδη.

Κι' αὐτὸς σ' τῆς Ἀκροπόλεως τοὺς βράχους ἄς πετᾷ...
γιὰς γιὰς μοῦ ξαναφώναξαν, κι' ἔπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ
γοητευμέν' οἱ γόητες ἔφυγαν μὲ τὴν **Γόησσα**,
ὅμως αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ κι' ἐγὼ δὲν τὸν ἐννόησα.

Φ. — Μήτε θὰ τὸν ἐννόησῃς,
καὶ μὴ θέλῃς ἐξηγήσεις
καὶ γιὰ τοῦτο, κουνενέ,
ἀπὸ κάθε καφφενέ.

Μὴ συχνάζῃς μὲ πολλοὺς
σὲ Γερουσιῶν ὁμίλους,
κι' ἄφινε τοὺς Ἰταλοὺς
νὰ κυττάζουνε δακτύλους.

**Τοὺς φρατέλους καὶ πάλι
μὰ βρωμοῦσα τοὺς ψάλλει.**

Ἰταλία μας τζόγια,
μὴ μᾶς βρίζῃς μὲ λόγια,
ὅπου θέλουνε φτύσιμο.

Μὴ μᾶς δείχνῃς κακία
καὶ πρὸ πάντων βλακεία
νὰ σοῦ λέμε μπραβίσσιμο.

Ἀδελφέ μας Ἀμέλιο,
σβύσε μ' ἓνα φραγγέλιο
τῶν Ροδίων τὴν λαύρα.

Κτύπ' ἀόπλους, ἱππότη,
Τζενεράλε Κιχώτη,
Τζενεράλε Παλάβρα.

Μὲ φρατέλους ἀβροὺς
ρίχνε κάτω Σταυρούς,
δίνε σ' ὅλους βρισιαῖς,
τρέχα κλεῖν' Ἐκκλησιαῖς,
καὶ κομμάτιαζε ράσα,
καὶ γκουάρντα ἐπάσσα.

Μὴν ἀκοὺς κασκαρίκαις,
μοναχὸς ἐπαινέσου,
καὶ τῶν ἄλλων τῆς νίκαις
νὰ τῆς κἀνης δικαῖς σου.

Στὴν ὑγείᾳ σου θὰ πίνω...
σπάζε τοῦτο κι' ἐκεῖνο,
καὶ γερὸ μὴν ἀφήσῃς
σ' τὸ νησι παληοκάνατο,
νᾶχουν πάντ' ἀναμνήσεις
καὶ γιὰ σὲ τὸν ἀθάνατο.

Φοβερὲ Στρατηλάτη
πριμαντόνας στομύλης,
σ' τῶν Ροδίων τὴν πλάτη
τόσους ἄθλους ὀφείλεις.

Καὶ σ' αὐτὴν ξεθυμαίνεις
καὶ τὸ πᾶν ἀπειλεῖς,
καὶ φουσᾷς καὶ φρυάττεις.

Καὶ πολὺαθλος μένεις
κατὰ πάντ' ἀσφαλῆς,
Κουραμπιὲς Στρατηλάτης.